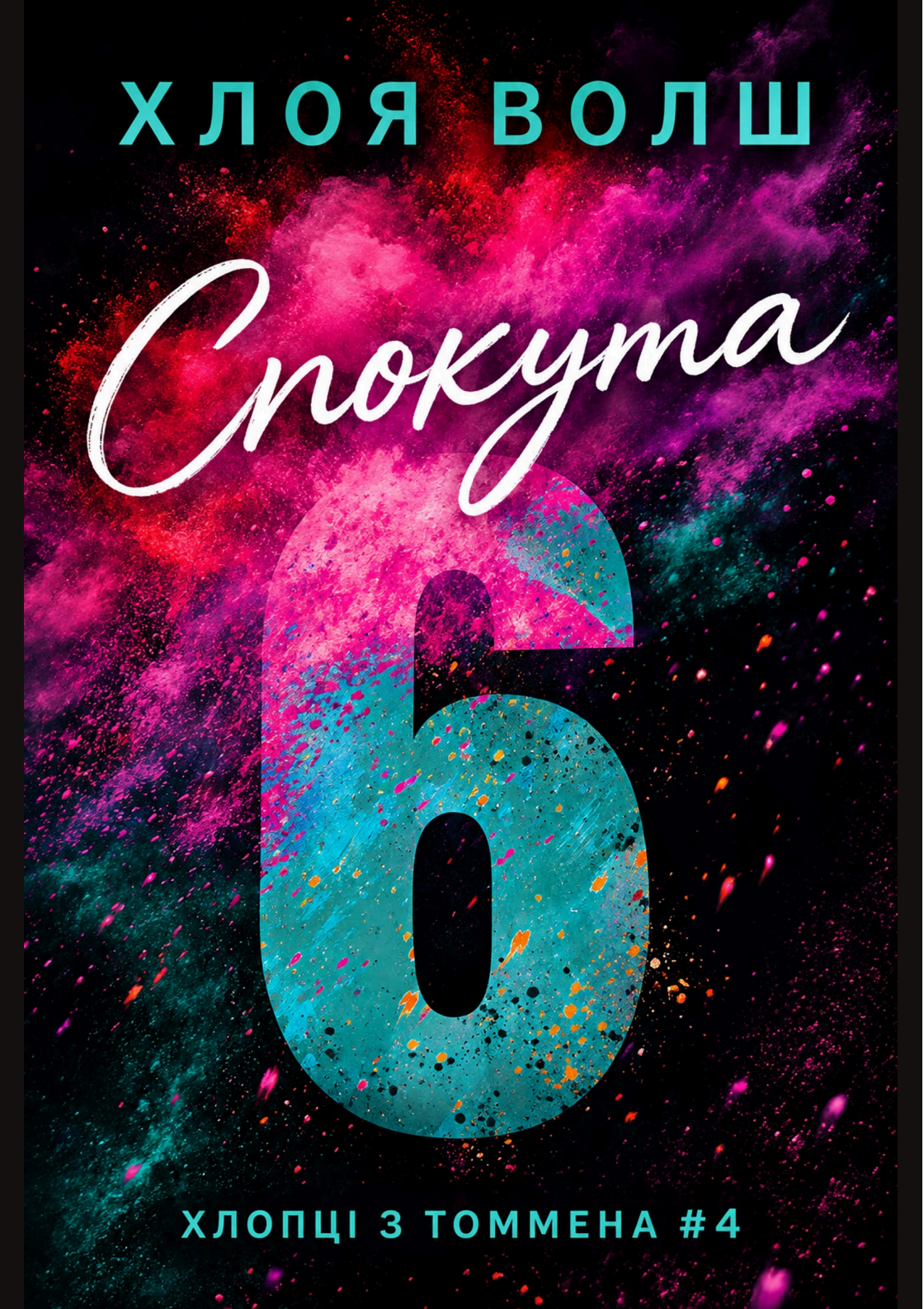

ХЛОЯ ВОЛШ
Спокута
6
ХЛОПЦІ З ТОММЕНА #4

ХЛОЯ ВОЛШ

Спокута 6

Redeeming 6

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: Redeeming 6, Chloe Walsh.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

1. Досі намагаюся

ДЖОУЇ

— Ти сьогодні страшенно тихий, Джоуї, синку.

— Я нормально, Тоні.

— Точно? Блідий, як привид, і за цілий тиждень і слова путнього не сказав.

— Усе гаразд.

— Ви з Іфою ж не... — Він не договорив, але не зводив з мене стривожених очей, чекаючи пояснень.

— У нас усе нормально, Тоні, — згодував я йому брехню, яку він хотів почути, і знову взявся за тріскачку в руці. — Усе нормально.

— Ну, слава Ісусу. — В його очах сяйнуло полегшення. — То, може, ти знаєш, яка муха її вкусила? Ходить по хаті чорніша за хмару.

— Без поняття. — *Брехун.*

— Справді? — Він розгублено почухав щелепу. — Зазвичай ти перший дізнаєшся, коли в неї якась драма.

— Здається, вона посварилася з Кейсі на Різдво.

— Он як?

Не можу пояснити, чому слова «ми розійшлися» ніяк не хотіли злітати з язика. Чи, ще гірше, чому я збрехав і звалив усе на її найкращу подругу, але я це зробив.

— Ага. — Я кивнув, тягнучи свою брехню далі. — Щось таке я наче чув.

— Господи, видно, добряче вони посварилися, — сказав він, поглядаючи на мене з іншого боку машини, над якою ми працювали. — Вона вже кілька днів сама не своя. Мало не щоночі плаче, поки не засне.

Бляха.

— Справді?

Її батько кивнув.

Серце в мене провалилося в п'яти.

— Господи.

— Ти б з нею поговорив, — додав він, знову повертаючись до роботи. — Тебе вона слухає. Хай помириться з малою Кейсі, поки не затопила хату слізьми.

— Ага, я, е-е, я їй подзвоню після роботи, — ледве видушив я, хоча й дихати було важко, не те що говорити.

Бо це була моя провина.

Сльози Моллой були на моїй совісті.

Увесь цей клятий безлад виник через те, що я не зміг опиратися своїй довбаній ДНК.

Серце стискалося так, що, здавалося, ось-ось вибухне. Я поклав тріскачку й рушив до задніх дверей.

— Я на п'ять хвилин.

— Кинь уже ці кляті цигарки з Новим роком, — гукнув він мені вслід, але жартівливим тоном.

Хай там як, ми обидва знали, що я не кину.

Не тоді, коли я вже стільки всього кинув.

Вислизнувши надвір, я взяв у губи цигарку, що трималася в мене за вухом, і витяг запальничку з кишені комбінезона.

Підпаливши, я глибоко затягнувся й привалився спиною до стіни, а крізь мене проносився мільйон різних почуттів.

Видихаючи хмару диму, я вів внутрішню боротьбу з собою, щоб *не* здатися й не зробити саме те, що, я знав, зроблю. Зре-

штою минуло лише кілька хвилин, і я вже тримав у руці телефон, той самий телефон, який сьогодні вранці мусив виколупувати з пальців брата.

Роздратовано видихнувши, я розблокував екран, відхилив ще один дзвінок від Шейна, знайшов у контактах ім'я Моллой і натиснув «виклик».

Вона відповіла на четвертий гудок, але не привіталася.

Я її не звинувачував.

Я не заслуговував на привітання.

Як на те пішло, я заслуговував, щоб вона кинула слухавку.

— Це я, — тихо сказав я, знову затягнувшись. — Можеш говорити?

Метушня й гамір на тлі підказали, що вона на роботі.

Коли на тому кінці стало тихіше, я зрозумів, що вона, мабуть, перейшла кудись у спокійне місце.

— Гаразд, — нарешті сказала вона в слухавку. — Я тебе чую.

— Ти на роботі?

— Ні, — огризнулася вона, і в голосі бриніло отруйне глузування. — Гуляю містом зі своїм новим хлопцем.

Проковтнувши її шпильку, я ще раз затягнувся й лише тоді спитав:

— І як він до тебе ставиться?

— Значно краще, ніж останній мудак, у якого я мала дурість закохатися, — відрізала вона з викликом. — Чого тобі, Джо?

— Я просто... — Похитавши головою, я болісно видихнув і сказав: — Хотів дізнатися, як ти.

— Навіщо?

— Ти знаєш навіщо, Моллой. — Безпорадно знизавши плечима, я втупився в пляму бруду на доріжці. — Я не клацнув вимикачем і не вимкнув свої почуття...

— Не треба, — здавлено сказала вона, і глузування поступилося почуттям. — Не тоді, коли мені ще три години працювати.

Забравши свої слова назад, я стримав болісний рик і перевів розмову на інше.

— Тоні сказав, що ти плачеш.

— І що?

— І *що*? — Я похитав головою. — Мене це, бляха, розриває. Я не хочу, щоб ти плакала, Моллой.

— Ну, на жаль, так зазвичай буває з дівчиною, коли хлопець її кидає.

— Перестань. — Я здригнувся, ненавидячи і ці слова, і біль у її голосі. — Я тебе не кидав.

— Ти зі мною розійшовся, Джоуї, — відповіла вона здавленим голосом. — Можеш загортати це в яку завгодно солодку обгортку, але зрештою саме це ти й зробив.

— Я досі тебе кохаю.

Я почув, як вона різко втягла повітря, але довгу мить нічого не казала.

— Не треба.

— Я, бляха, кохаю тебе, Іфо Моллой, — повторив я, втупившись у мастильну пляму на задній стіні гаража. — І завжди кохатиму.

— Тоді забери свої слова назад.

— Не можу. — Я похитав головою, і здавалося, що серце розколюється навпіл. — Я тобі не пара.

Мені хотілося тільки одного: щодуху побігти до «Дінніман» і обійняти її, але я не міг дозволити собі ще однієї помилки з цією дівчиною.

Не тоді, коли я вже її розчавив.

— Ти чистий?

Я заплющив очі й слабко кивнув.

— Так.

— Відколи?

— Я нічого не торкався від тієї ночі.

— Бо вирішив почати нове життя?

— Бо мені, бляха, соромно за себе, — прямо сказав я. — За те, у що я тебе втягнув. За те, як я з тобою поводився.

Запала довга тиша, і я присягаюся, що чув, як гупає в вухах моє серце, а тоді вона знову заговорила.

— Отже, два тижні без нічого, так?

Я знову кивнув.

— Так.

— Ага, я на п'ять хвилин, — почув я її голос. — Мені належить перерва на цигарку... Так, Джулі, я знаю, що не курю, але я підміняю тебе щонайменше сім разів на день, коли ти бігаєш курити, тож і я свою перерву візьму. — Кілька хвилин у слухавці щось глухо шаруділо, а тоді вона повернулася. — Усе, я тут. Джулі просто жадібна сучка.

— Сваришся з колегами, Моллой?

— Не більше, ніж зазвичай. — У її голосі бриніла колючість, і вона не намагалася її приховати. — А Шейн Голланд? Скільки тижнів ти *чистий* від нього?

— Стільки ж.

— Як мені тобі вірити?

— Не знаю. — Я важко зітхнув. — У мене є тільки моє слово.

— Я хочу тобі вірити, Джо, — прошепотіла вона в слухавку. — Дуже хочу.

Але не можеш.

— Я розумію, — відповів я, хрипко відкашлявшись. — Ми обоє знаємо, що я не той хлопець, якому можна було довіряти.

— Ти не дзвонив. — У її голосі звучав докір. — Жодного разу.

— Не міг. — Скривившись від болю, що здавався фізичним, я змусив себе сказати їй правду. — Я тільки сьогодні вранці отримав телефон назад.

— Від кого?

— Від Тайга.

Пауза.

— А чого це твій телефон був у Тайга?

— Бо мені треба було, щоб його в мене *не* було.

— Бо?..

Я скривився.

— Ти знаєш чому.

— Джо. — Вона важко дихала в слухавку, і мені не треба було бути поруч, щоб знати, що її всю трусить. Я знав, бо мене трусило так само. — Ти справді чистий?

— Так, Моллой. — *Заради тебе*. — Справді.

— Тоді що ми робимо? Чому я тут, а ти ні?

— Мені потрібно більше часу.

— Для чого? — гаркнула вона. — Щоб гуляти направо й наліво?

— Щоб привести себе до ладу, — похмуро виправив я, примруживши очі. — І навіть не починай, бо ти *знаєш*, що я ні на кого більше не дивлюся.

— Ну, якщо ти чистий, то чому ми не можемо просто... — Обірвавши себе, вона тремтливо видихнула й сказала: — Знаєш що? Забудь. Я більше не благатиму. Якщо ти дзвониш не для того, щоб ми знову були разом, то клади слухавку.

— Моллой.

— Я серйозно, Джо. Більше мені не дзвони. Хіба що передумаєш.

Зв'язок обірвався, і я відкинув голову на бетонну стіну.

— Бляха.

Дихаючи важко й часто, я стримався, щоб не набрати її знову й не дати їй саме того, чого вона хотіла.

Зупинити мене могло тільки одне: усвідомлення того, що хоч вона, може, мене й хоче, але точно не потребує.

Не зараз.

Ще ні.

І взагалі ніколи, якщо я не візьму себе в руки.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/redeeming-6/